

Kitekintés a jelenések világára, Selymes József atya műsora, 16. rész

Fontosabb jelenések ismertetése és elemzése, Selymes József atya műsora, itt, a Mária Rádióban

Nagy–nagy szeretettel köszöntöm a rádióhallgatókat ebben a rekkenő hőségben, amely annak ellenére, hogy a nyárnak a végét járja, nem akar szünni.

Egyébként számomra ez nem meglepő, hiszen az Úr Jézus kifejezetten beszél a látnokoknak az időjárás radikális megváltozásáról, mint egy idővégi nagy jelről és egyben, mint büntetésről is, amelyet a bűneinkkel vontunk magunkra. De mindezekről nemcsak az Úr Jézus beszél, hanem a Szűzanya is mindenütt a világon, ahol megjelenik. Így például Szőkefalván a Szűzanya miután állandóan sürgeti a megtérést, beszél azokról a büntetésekről is, amelyek a közeljövőben várhatók, ha az emberek tömeges megtérése nem következik be. A szőkefalvi nyilvános jelenések óta már 17 év telt el, ami szerintem elegendő idő ahhoz, hogy egy nép vagy akár egy egész ország a jelenések első számú címzettje magába szálljon és Istenhez térve bőséges lelki gyümölcsöt teremjen. De sajnos mindez nem történt meg. Az igaz, hogy míg a jelenések tartottak erre az alkalomra egy nagyobb tömeg mindig összegyűlt, de messzemenően nem annyi, mint amennyit Isten szeretett volna látni válaszként erre a rendkívüli mennyei beavatkozásra. A hívek, mondjuk úgy, hogy az egyszerű krisztushívők csak meg-megmozdultak. Mi papok, sajnos csak nagyon kevesen reagáltunk erre a szerintem nagyon fontos történelmi eseményekre. Azt gondolom, hogy e nagyfokú közömbösség elsősorban minket, papokat terhel, akik, tisztelet a kivételnek, egy kézlegyintéssel simán elintézzük egy jelenést és egy másik kézlegyintéssel mindent, ami a rendkívüli karizmák kategóriában tartózik. Sajnos a racionalizmus, ami a múlt és a jelenlegi századunkat erőteljesen befolyásolta nem kímélte meg a vallásos gondolkodást sem. Egy hasonlattal élve azt mondhatnánk, hogy két lábbal a földre állított bennünket, holott nekünk, keresztényeknek csak fél lábbal kellene a földön járnunk. Szerintem szent Pál is erre gondolt, amikor ezt írta a kolosszei híveknek. Idézem:

Keressétek, ami fönt van, Krisztus ül az isten jobbján, ami ott van fönn, van, arra legyen gondotok. Ne a földiekre. Eddig az idézet. És mindez a 3 fejezet első és második versében található. Hasonló kijelentésekkel még számos helyen találkozhatunk a Bibliában. Elég csupán elővenni és nap, mint nap beleolvasni. A szőkefalvi jelenéseket illetően, már többször hangot adtam annak a véleményemnek, hogy a Szűzanya azért fejezte be ilyen hamar a jelenéseket, mert egy nagyfokú közömbösséggel és érdektelenséggel találkozott a részünkről. Napi rendszerességgel követem világszerte a jelenéseket Braziliától kezdve Medjugorjeig és mindenik jelenés ezek közül túllépte a 20, 25 és 30 éve tartó jelenéseket. Szőkefalván azonban 10 év után befejeződtek a jelenések. Tudom. Erről lehetne vitatkozni. De amit most mondok arról mindenki, meggyőződhet, nem elég csupán elmenni egy Szőkefalvára, valamelyik hónap 17-én és meggyőződni arról, hogy hányan vették a fáradságot és zárandokoltak el erre a kiválasztott helyre, hogy egy délutánt imában és lelki programban töltsenek el. Pontosan emlékszem a dátumra, amikor a Szűzanya a medjugorjeieket is ott akarta hagyni, mivel nem talált visszhangra a menny rendkívüli hangja. 1984. április 23-án csütörtökön nem történt jelenés. A látnokok ugyan várták a jelenést, hiszen megszokták azt, hogy a

Szűzanya minden csütörtökön a plébánia felé fordult, konkrét feladatokat tárt fel az üzenetekkel. Ez alkalommal viszont semmi. Hallgatott az ég. Mondanom sem kell, hogy megijedtek mind a látnokok, mindpedig a hívek, hiszen a Szűzanya a jelenések kezdetén arról biztosítottak őket, hogy Isten akaratából sokáig velük fog maradni ilyen módon. Hiszen azért jött Medjugorjeba. Mondta előzőleg a Szűzanya, hogy segítse a megtérés útjára a helybelieket azt követően, pedig az ők közreműködésükkel az egész világot. Nagy volt tehát a várakozás a következő csütörtökön. De ez a várakozás a ferences papoknak köszönhetően nem volt meddő tétlen várakozás. Hanem éppen ellenkezőleg, egy intenzív imahadjárat. A hívek szinte kivétel nélkül mind a papok és a látnokok ösztönzésére el kezdtek a szerint az üzenetek szerint élni, amit a Szűzanya kért tőlük. 1984. április 30-án, csütörtökön a falu népe egy emberként izgatottan várta a jelenés időpontját, hogy vajon mi fog történni. Hiszen igaz, hogy az utóbbi időben csak félvállról vették az üzeneteket, de az már a múlté. Immáron egy hete pontosan annak, hogy mindenben követik a Szűzanya kérését. És íme, csodák csodája újra itt a Szűzanya. A falu népe könnyekkel telt szemmel, de nagy örömmel a szívükben készséggel várják a Szűzanya további utasításait. Végre vége a látomásnak. Mária Pavlovics a látnoknő, az oltár mikrofonjához lép és remegő hangon kezdi.

-Alig, hogy a Szűzanya megjelent -mondta-, megkérdezte tőle. Drága Szűzanya! Miért nem adtál üzenetet a múlt csütörtökön, a plébánián? Erre a Szűzanya válasza ez volt.

- Nem akarok senkit se erőltetni olyasmire, ami nem érinti, meg és amit nem akar. Habár voltak különleges üzeneteim a plébánia számára, amellyel szerettem volna felébreszteni a hitet minden hívőben. Sajnos csak nagyon kevesen fogadták el a csütörtöki üzeneteket. Eleinte elég sokan voltak, akik a szerint éltek, amit mondtam. De az utóbbi időben az emberek csak kíváncsiságból kérdezték meg az üzeneteket. Nem, pedig hitből, Fiam Jézus és irántam való tiszteletből. Eddig a Szűzanya válasza. Hallván ezt az üzenetet, a híveket nagyon megérintette a Szűzanya eme üzenete. És a továbbiakban folytatták az üzenetek szerinti életet. A rákövetkező csütörtökön a Szűzanya többek között azt mondta nekik:

-Szólok hozzátok és továbbra is szeretnék szólni hozzátok. Ti csak hallgassatok utasításaimra. Íme, amiért is megalapozott a véleményem, hogy a Szűzanya a mi érdektelenségeink miatt fogta ilyen rövidre a szőkefalvi jelenéseket. Mi főleg papok nem figyeltünk oda eléggé és nem bátorítottuk híveinket arra, hogy nyissák meg a szívüket a szőkefalvi üzeneteknek. De mindez már a múlté. A medjugojei hívek mondták, hogy tanulni kell, hogy a folytatás jobb legyen. Ezért most arra biztatok mindenkit főleg a pap testvéreimet, hogy vegyük elő a szőkefalvi üzeneteket, olvassuk és terjesszük azokat. Természetesen alakítsuk a szerint az életünket. Amíg a rend nyugalomban élünk, ahogyan annak idején XII. Pius pápa fogalmazott a fatimai üzenetekkel kapcsolatosan addig még nem késő. Hátha hozzánk is újra visszatér a Szűzanya látván őszinte szándékunkat, nyitott szívünket és főleg Istennek tetsző életünket. Ezután nézzük most azt, hogy hogyan is kezdődött az én kalandom, ha szabad így fogalmaznom a szőkefalvi jelenésekkel. A szőkefalvi jelenésekről először a Csala László atyától hallottam, akit azért kerestem fel telefonon, hogy 1996 őszén, hogy megkérjem, hogy helyettesítsen engem február első hetében, amíg Rómában tartózkodom papi lelkigyakorlaton. Amíg a

nagyvárad Szent László Gimnáziumban tanítottam a helyettesítsem könnyen meg tudtam oldani. Tasnádi plébánosként már egy kicsi nehezebb volt találni, hogy egy hétig vállalja a plébánia vezetését. Nagy meglepetésemre és örömömre László atya szívesen vállalta a helyettesítésemet és a megbeszélte időpontra Tasnádra is érkezett. Röbviden bemutattam neki a plébániát és röviden elmagyaráztam, hogy mi lesz a teendője, amíg én távol leszek. Aztán asztalhoz telepedtünk, mivel az idő már délre járt és az ebéd is elkészült. Alig kezdtük kanalizni a finom forró húsleves, ami egy hideg téli napon mindig jól jön egy háztartásban László atya egy igen érdekes témával hozakodott elő, ami megmondom őszintén első hallásra engem is meglepett. Itt nálunk, Erdélyben Pontosabban Szőkefalván? Egy pap barátom plébániájának a szomszédságán? Megjelenik a Szűzanya? Ez szinte hihetetlen. Hát ki merne csak arra is gondolni, hogy hozzá Erdély népéhez eljön a Szűzanya? Bár a László atya nem volt valami meggyőző az elbeszélésében, amikor az ott történt rendkívüli eseményeket próbálta ecsetelni. Engem azonban nagyon megérintett a dolog. Én tudtam azt, hogy egy egyszerű asszony, aki az átlag keresztények megszokott életét éli, sose képes ilyen jellegű csaláshoz folyamodni, ha normális. Ha pedig pszichés zavarai vannak, azt bárki azonnal észreveszi. A hamis látnokok inkább a túlbuzgók soraiból kerülnek ki, akik általában megtérésük során lelki és fizikai erejüket meghaladó aszkétikus gyakorlatokra vállalkoznak és így bepörögve pszichés képzetük révén látnokoknak, képzelik magukat. Egy egyszerű asszony esetében, aki olykor még a vasárnapi szentmiséket is kihagyta, nem fordul ez elő. Jómagam is átmentem ilyen és ehhez hasonló eseteken.

De erről majd a következő műsorban. Hiszen az idő is eljárt már és fogalmazzunk úgy, ahogy Jézus az evangéliumban és a nap is lemenőben van már. Én ezekkel a gondolatokkal búcsúzom a kedves rádióhallgatóktól egy újabb áldott hetet kívánván mindannyiuknak. Isten áldja meg életüket és munkájukat. A viszont hallásra.

Kedves hallgatóink Selymes József atya műsorát hallották, *Kitekintés a jelenések világára* címmel.